

Č. 10.266.

Samospráva obecní. — Spořitelny. — Řízení před nss - em: I. * Člen obecního zastupitelstva není legitimován stěžovati si do rozhodnutí, jímž bylo zrušeno usnesení obecního zastupitelstva z důvodu podjatosti uvedeného člena. — II. * Do rozhodnutí, jímž bylo v cestě instanční zrušeno usnesení obecního zastupitelstva, že souhlasí se zřízením pobočky obecní spořitelny a přejímá ručení také za závazky této pobočky, není spořitelna legitimována stěžovati si k nss.

(Nález ze dne 13. ledna 1933 č. 516.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 587/20, 6648/27; ad II.: 3164/24, 8057/29, 8305/29, 8913/30, 9959/32.

V ě c: M.-cká spořitelna a Dr. Emil F. v M. proti zemskému úřadu v Brně o platnost usnesení městského zastupitelstva o zřízení pobočky spořitelny.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Městské zastupitelstvo v M. se dne 11. února 1930 usneslo projevit souhlas se záměrem M.-cké spořitelny zříditi pobočku v B. a nečiniti námitek, aby na tuto pobočku bylo rozšířeno všeobecné a neodvolatelné ručení města M., vyslovené v § 3 stanov spořitelny. Rekursu voličů a poplatníků Dra Antonína D. a spol. proti usnesení tomu okresní úřad v Místku výměrem z 11. března 1930 nevyhověl, k jejich dalšímu odvolání, podanému z výměru toho, zemský úřad v Brně však nař. rozhodnutím v odpor vzaté usnesení městského zastupitelstva zrušil jako nezákonné a to proto, že rozšíření ručení města na projektovanou pobočku v B. nebylo na programu dotčené schůze a že jednání a usnesení o sporném předmětu byli přítomni a účastnili se ho také členové zastupitelstva Dr. Emil F. a Jindřich W., kteří jsou členy ředitelství spořitelny.

Jednaje o stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podali jednak Dr. Emil F., jednak M.-cká spořitelna, musil si nss nejprve položit otázku, zda tito st-lé k podání stížnosti jsou legitimováni. V příčině té uvažoval takto:

Podle § 2 zák. o ss může si k nss stěžovati, kdo tvrdí, že mu bylo nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu ublíženo v jeho právech. St-l Dr. Emil F. podává stížnost jako člen obecního zastupitelstva. O porušení jeho subj. práv v této relaci mohla by býti řeč jenom tehdy, kdyby meritálním obsahem nař. rozhodnutí byl výrok o právech, která st-li v uvedené jeho vlastnosti příslušejí. Tak by tomu bylo zajisté tenkrát, kdyby st-li neprávem bylo zabráněno v účasti na schůzi obecního zastupitelstva, v níž se o pobočce M.-cké spořitelny v B. jednalo, resp. na jednání nebo hlasování v ní, a kdyby úřad jeho obraně proti tomu nevyhověl. V daném případě však o nic takového nejde, neboť žal úřad rozhodl v cestě instanční toliko o odvolání poplatníků a voličů proti usnesení obecního zastupitelstva ve věci zřízení jmenované pobočky a rozšíření ručení města M. na tuto pobočku, kteréžto usnesení se stalo

právě za účasti st-logy. Je tedy meritem nař. rozhodnutí nikoli výrok o členských právech st-lových, nýbrž jediné úprava dotčené záležitosti spořitelni. Zrušil-li pak žal. zemský úřad usnesení to k rekursu oprávněných osob, třebaš kromě jiného také proto, že podle § 5 novely k obecním zřízením č. 76/19 st-l jako člen ředitelství spořitelny na jednání a usnášení o záležitosti té neměl bráti podílu, mohlo by výrokem tím býti zasaženo sice do práv obce, nikoli však do členského práva st-lova, které bylo jeho faktickou účastí na zrušeném usnesení vykonáno a tím pro tento případ konsumováno. Uplatňovati pak subj. práva obce není st-l jako člen obecního zastupitelstva legitimován (srov. Boh. A 587/20, 6648/27).

Jeví se tedy stížnost, pokud jest podána Drem Emilem F., pro nedostatek předpokladů § 2 zák. o ss nepřipustnou.

Nejinak je tomu však i se stížností M.-cké spořitelny.

Městské zastupitelstvo v M. se, jak svrchu řečeno, usneslo projevit souhlas s úmyslem st-lky zříditi v B. pobočku a nečiniti námitek proti rozšíření ručení města M. na tuto pobočku, usnesení to bylo však k rekursu poplatníků a voličů nař. rozhodnutím zrušeno. Nárok na to, aby usnesení, učiněné obcí v oboru její působnosti, nebylo v pořadu stolic měněno nebo rušeno, může uplatňovati vedle osoby, jež na vydání tohoto usnesení měla právní nárok, zásadně toliko obec jako subjekt svou vůli usnesením tím projevivší. Upustí-li obec od toho, dává tím najevo, že svou vůli podřizuje rozhodnutí vyššímu a že na svém původním usnesení netrvá.

Jenom tam, kde jde o smluvní projev obce, t. j. kde usnesení obecního zastupitelstva směřuje k uzavření smlouvy s osobou jinou, a usnesení to se buď instančním rozhodnutím ruší anebo se jemu odpírá potřebné schválení dozorčí, přiznává se v ustálené soudní judikatuře (srov. na př. nál. Budw. A 4663/1906, 7930/1911, Boh. A 3161/24, 8057/29, 8305/29, 8913/30, 9959/32) právo domáhati se zachování takového usnesení vedle obce také druhé smluvní straně, t. j. kompaciscentu. Tato úchylnka od svrchu vzpomenuté zásady spočívá, jak vyloženo podrobněji zejména v cit. nál. Boh. A 8057/29, v úvaze, že smluvní vůle obce, byla-li vůči kompaciscentu projevena, třebaš není sama o sobě — dokud příslušné usnesení obecního zastupitelstva se nestalo nenaříkatelným v pořadu instancí a je-li k uzavření smlouvy zapotřebí dozorčího schválení, dokud schválení to nebylo uděleno — schopna plných právních účinků, které se pojí k smluvnímu projevu osoby soukromé, k právním činům plně způsobilé, zakládá přece pro kompaciscenta subj. právní situaci, kterou již v době oné nerozhodnosti sluší posuzovati jako nabyté právo určitého obsahu.

Že v daném případě stěžující si spořitelna na souhlas obecního zastupitelstva s rozšířením ústavu a na převzetí rozšířené záruky nároku neměla, o tom nebylo a nemůže býti sporu. Usnesení to však také není, jak je patrné již z postavení obce jako zakladatelky spořitelny (§§ 4 a 5 zák. č. 302/20), projevem smluvním, nýbrž aktem jednostranným, z něhož nemohlo pro stěžující si spořitelnu vzejíti právo jakéhokoliv obsahu, jehož ochrany by se mohla po rozumu § 2 zák. o ss dovolávati.

Je tedy stížnost, i pokud je podána M.-ckou spořitelnou, nepřipustná.